

Батбай (у Никифора *Баянъ*), останалъ съ своятъ дѣлъ на бащината си земя; вториятъ, *Котрагъ*, преминалъ отсамъ Танаисъ; четвъртиятъ отишълъ въ Паннония, дѣто послѣ са покорилъ на аварскиятъ каганъ; петиятъ отишълъ въ Пентаполисъ или въ Равенскиятъ екзархатъ. А третиятъ братъ, *Аспарухъ*, преминалъ Днѣпръ и Днѣстръ и задрѣлъ са при край рѣката Оягль. И така, когато братията са раздѣлили, то многочисленниятъ народъ, т. е. хазарете покориле сичките земи, които лѣжѣле зѣди Танаисъ около Понтьтъ, и наложле данокъ на дѣлтѣ на Батбая, който „той плаща и до днешниятъ день“.

По-нататашните и твѣрде побѣрканните извѣстия у горесномѣнутите писатели разказватъ, че Аспаруховите бѣлгаре, които сѣ са намира- ле не далечъ отъ Дунавътъ, захванале да преминуватъ презъ тая рѣка и да опустошаватъ Мизия и Тракия. Тогавъ императоръ Константинъ Погонатъ предприѣлъ противъ тѣхъ походъ (678 г.). Но тоя походъ са свѣршилъ несполучно, и бѣлгарете скоро наводниле страната между Дунавътъ и балканските тѣспини, по която са и заселиле, като покориле тамошните седемъ славянски племена, а освѣнъ това и племето сѣверяне (сѣрбете). Освѣнъ това, бѣлгарете отмѣстиле тие племена по-нататакъ на югъ и на западъ.

Ние трѣба да са чудиме на това, какъ та- кива писатели като Шафариѣъ не сѣ могле да обѣрнатъ внимание на очевидните противорѣчия между тие разкази и между несъмненните исторически факти, даже и между тѣхъ самите. На- примѣръ, излазя, че само послѣ смъртъта на